

TØR DU... Også være med i Demo, så send demo-cd (eller link), pressemateriale med videre til Demo-redaktør Hansen. Mærk materialet med navn og kontakt. Ønsker du dit materiale retur, hvis det ikke er blevet omtalt, så vedlæg frankeret svarkuvert. Send til GAFFA, Vester Allé 15, 8000 Aarhus C. Mærk kuverten "Demo". Spørgsmål: demo@gaffa.dk

MÅNEDENS DEMO

DOPPLERS

Dopplers
(www.dopplers.dk)

★★★★★

Ni mennesker helt nøgent i stereobilledet

Et ni M/K stort vokalsemble, der laver a cappella arrangementer af kendte sange samt egne kompositioner. Jeg plejer ikke at beskæftige mig med

covers, men her bliver de i den grad gjort til bandets egne, der er tale om fortolkning. De er teknisk helt oppe på gamet, og det er virkelig dejligt at bevæge sig igennem det eventyrlige landskab skabt (næsten) udelukkende af stemmer. Ind imellem bliver det lige lovlig skolet, og man savner lidt personlighed hos et par af frontvokalerne, men det samlede lydbillede er godt tænkt og særdeles solidt udført. En spændende ting ved vokalgrupper er, hvordan der

ikke er skabt afstand imellem lytter og kunstner, ingen forstærkere, forvrængere, effekter eller instrumenter. Kun stemmer, som om man sidder midt imellem dem. Selvom jeg oplever det primært som pop, er der både nordisk folkede ting, men også jazzede toner i mikset. Og alligevel burde det kunne glide rimelig gnidningsløst ind i en radioflåde, ikke mindst via den virkelig stærke udgave af Oh Lands *Wolf And I*. Et hit! **Hansen**

ANDRE TONELEGE

Fyld Mig Med

(soundcloud.com)

★★★★

Elegant og flimrende elektronisk pop, der ikke lander helt endnu
Andre Tonelege er en elektronisk duo, der med udgangspunkt i electronica og til dels triphop laver popmusik, der vil lidt mere. Der arbejdes med real-lyde, lange flader og lettere glitch, men hele tiden koblet op på en popsang. Indtil den nye single har jeg godt kunnet synes, det var lidt for nuttet og fortænkt, og der mangler stadig de kontraster, der får det lette og lyse til at stå stærkere. Tidligere stod de glitchede lyde mere som mislyde end som egentlig virkemiddel, men ikke mere. Det nye nummer er væsentligt stærkere, og duoen er tydeligvis ved at finde en personlig lyd. Men om det kun er på dette ene nummer, at de har hævet niveauet, eller om det er den nye retning, er svært at gætte på. Specielt synes jeg, at stemmebehandlingen og de mange klip og effekter klæder Karolines stemme. Selvom der er mange ting, der lykkes for dem her, er der alligevel noget skitse over det samlede, der gør, at det aldrig rigtig lander samme sted. Men helt bestemt i en god retning, som jeg er spændt på at følge.

ARENA

Arena

(facebook.com/pages/ARENA)

★★★★

Velproduceret elektronisk stadionrock, der mangler hittet

To brødre, der allerede med bandnavnet viser, hvad de vil: Stadionproduceret synthrock. Der bliver hele tiden tænkt i større, fyldigere og mere dramatisk. Det er den helt store pensel, der bliver brugt i dette opdaterede Tears For Fears-univers. De producerer helt okay, og der er et godt punch i bassen som kontrast til de luftige synths og fine temposkift. Der er hele tiden højt til loftet og masser af luft i mixet, og en rocket feeling, der holder. Vokal-melodierne mangler lidt fokus, men der sker gode ting imellem lead og kor igennem de forskellige stykker. Stemmen står rimelig solidt i lydbilledet, og specielt falsetten fungerer. Men der er noget med nogle af synths'ne. Specielt den lidt trancede arpeggiator i *Ego*, der ligger meget højt i mixet og slet ikke gør noget godt for hverken melodi eller drive. Den skal bare væk! Jeg kan godt lide idéen om at tænke rent stadionformat lige fra første demo, men før de har hooklines'ene helt i skabet, må de nok se langt efter Orange scene og Parken.

I SAID I LOVE

The Demo

(facebook.com/isaidilove)

★★★★

Britisk morfar med amerikanske soloer?

En kvartet fra Herning, der har fyldt traileren med sydstatskærlighed og engelsk halvfjerserock. Der er ingen store armebevægelser og ingen tydelige ambitioner heller, men de formår at lave en klassisk og genkendelig rock, der stille og roligt fungerer. Der er ikke taget nogen chancer hverken i sangskrivningen eller produeringen, og det bliver meget høfligt og lidt ligegyldigt. De kan spille deres ting, men jeg savner et eller andet, der gør, at man kan huske det mere end 12 sekunder efter. Det kunne være i hooks, lyd, stemning, instrumentering, effekter eller andet, der lofede det fra hyggelig røvballer til noget personligt. Der er en naiv grundfølelse igennem de fem sange, og man får lyst til at holde af dem og rocke lidt med på deres postkort fra fortiden, men bortset fra den sidste sang, *Whiskey Echo*, kommer det ikke rigtig ud af højttalerne. Ud over den, er det hele holdt i et sikkert midtempo, som passer fint til genre og udtrykket, og i det hele taget er det ganske sympatisk, men heller ikke mere end det.

LINDRING

2015

★★★★★

Ubehjælpelig og rørende singer/songwriter

Jeg erklærer mig ude af stand til at være objektiv om denne demo. Som sådan kan jeg jo godt høre, at det nok er fuldstændig usælgeligt, men samtidig elsker jeg det. Der er noget helt magisk over Mortens hjælpeløshed, og han rammer mit hjerte 100%. Jeg har intet forsvaret imod de ubehjælpelige fortolkninger af gamle viser. Dette er i sandhed rørende musik. Der kan tænkes referencer til Jandek, men jeg tvivler på, at det egentlig er hensigten, at det skal være så skævt og lofi. Og på trods af de tilføjede maskiner, er der ikke sket den store forandring, siden jeg sidst anmeldte Lindring for ni år siden. Hvis Morten reelt prøver at lave pop, så er det ikke lykkedes her. Men er det en weirdfolket variant af visesang, så rammer han en nerve, som man ikke kan fæle. Man kunne foreslå mange forbedringer i lyden, men jeg frygter, at alle de oplagte (bedre rumklang på vokalen, mere spændende trommer, stereobillede, kompressor og eq) kun ville ødelægge det fuldstændig unikke, han her rammer på sin helt egen måde.

TOTAL HIP REPLACEMENT

Keep The Fire Alive

(soundcloud.com/total-hip-replacement/s/keep-the-fire-alive-ep-s-bvfo2)

★★★★★

Så er der rebel soul, bare uden rebel

Håndspillet reggae, der går i blandt andre Fat Freddy's Drops' fodspor. Der er en god portion soul i den klassiske reggae, og så er den produceret med mere tanke på lækkerhed end autenticitet. Det lykkes ikke helt at få luksusoplevelsen med ud af højttalerne, men idéen er rigtig okay. Sangene er gode, med fede hooks og en groovy vibe. Ingen tvivl, om at lidt flere år vil klæde overskuddet og den tekniske sikkerhed, men det er ikke noget problem lige nu. Selvfølgelig er der tydelige referencer, men jeg synes absolut, at det er deres egen ting, og sange, basgange og blæs er godkendt herfra. Til gengæld må reggae meget gerne være vanvittigt og passioneret, og her kommer den unge kvintet til kort. Jeg kan simpelthen ikke mærke den ild, de selv holder fast i skal holde i live, bortset fra på *Fear of the Unknown*, der brænder det. Der er masser af potentiale her, så hvis sangeren finder en tak mere personlighed og bandet får åbnet helt op for sluserne, så skal der lovers rockes igennem til det her snarest og dybest.